

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **JTR, a.s.**, se sídlem XX, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezů č.64282a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2012, čj. OÚPSŘ 372/2011-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 2. 2012, čj. OÚPSŘ 372/2011-rozh., se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovaného.**
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci, náhradu nákladů soudního řízení ve výši 3.000 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání XX žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 2. 2011, sp. zn. 108/2011/SÚ/Za, čj. 27039/2011, o dodatečném povolení stavby: změna stavby bytového domu čp. (stavební úpravy za účelem vybudování plynové kotelny) na pozemku p.č. 518/13 v k.ú. XX..

[2] Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí, jakož i v době podání odvolání i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nesplňoval a nesplňuje podmínky pro jeho vymezení za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, když vlastnická práva žalobce nemohla být vydáním dodatečného povolení na předmětnou stavbu dotčena, protože došlo k odpojení dodávky tepla pomocí kulových ventilů na zařízení žalobce v předmětném bytovém domě. V místnosti,

kde se nachází zařízení žalobce, které si již neprovozuje, je od ostatních částí technické místnosti oddělené a uzavřené oplocením. Provozováním nové technologie nedošlo k žádnému zásahu do zařízení žalobce. Žalobcova práva nemohla ani nemohou být předmětem řízení přímo dotčena, když za taková přímo dotčena práva nelze považovat skutečnost, že žalobce měl ke stavbě, jíž se týká předmět řízení, v minulosti smluvní vztah (dodávka tepla). Žalobce již provedl demontáž svého připojovacího místa, čímž uvedl svoji technologii mimo provoz.

[3] Žalovaný dále zdůraznil, že vymezování účastníku řízení v řízení o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby probíhá podle jiných ustanovení a za zcela jiné situace než standardním stavebním řízením. V řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby se neuplatňuje § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jak vyplývá z § 129 odst. 3 téhož zákona, tak i z judikatury Nejvyšší správní soudu (rozsudek ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 As 47/2011). Na okruh účastníků řízení o žádosti dodatečné povolení stavby je třeba použít § 27 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, přičemž je třeba zohledňovat aktuální stav stavby, o jejíž dodatečné povolení je žádáno. V tomto případě se jednalo o již dokončené stavební úpravy stavby, v důsledku čehož odpadá obava z možného dotčení žalobce vlastním prováděním stavby.

[4] Žalovaný v dalším konstatoval, že s ohledem na právní moc dodatečného povolení stavby, která nastala dne 22. 3. 2011, posoudil možnosti uplatnění mimořádných opravných prostředků a dospěl k závěru, při jejich uplatnění nejsou naplněny zákonné podmínky. V postupu stavebního úřadu ani v jeho výsledném rozhodnutí nebyly zjištěny skutečnosti, a to ani z pohledu obsahu podaného odvolání, které by odůvodňovaly uplatnění obnovy řízení z moci úřední ani přezkumného řízení.

[5] K výhradám žalobce k věci jako takové žalovaný uvedl, že ty nemají jiné jeho vlastnická práva žádný vliv a žalovaný proto neshledal v obsahu podaného odvolání naplnění podmínek pro zásah žalovaného v dané věci.

II.

[6] Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nicotnými rozhodnutími. Podle žalobce nicotnost rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu spočívá v tom, že žalobce nebyl v daném řízení považován za jeho účastníka a nebylo s ním jednáno. Jelikož má rozhodnutí správního orgánu splňovat určité formální náležitosti, mezi, které patří i označení účastníků řízení, trpí obě rozhodnutí zásadní vadou spočívající v neuvedení řádného okruhu účastníků řízení.

[7] Dále žalobce poukázal na to, že v podání ze dne 14. 1. 2011 se označil za účastníka řízení a požadoval, aby s ním jako s účastníkem řízení bylo jednáno. O tomto návrhu nebylo nikdy stavebním úřadem negativně rozhodnuto ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, proto mělo být s ním jako s účastníkem řízení jednáno.

[8] Žalobce konstatoval, že se dne 2. 11. 2011 dozvěděl od stavebního úřadu, že v předmětné věci bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalobce ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení tohoto sdělení podal odvolání. Žalobce tak činil ve lhůtě podle § 84 správního řádu.

[9] Důvody svého účastenství žalobce spatřuje v tom, že v předmětném objektu měl a má umístěno své zařízení pro rozvod tepelné energie, které bylo uvedeno do klidového stavu, nikoliv tedy že je mimo provoz, jak se mylně domnívá se žalovaný. Ve spisovém materiálu není jediný důkaz o tom, že technologie žalobce je mimo provoz. Žalobcovo zařízení je plně funkční a je schopno po drobných úpravách okamžité dodávky tepelné energie. K tomuto zařízení má žalobce ze zákona (energetický zákon) právo odpovídající věcnému břemenu přístupu za účelem oprav, údržby, revize apod. Jelikož je toto zařízení umístěno v určitém domě v jeho společných prostorách, je každým umístěním jiného zařízení obdobného charakteru ve shodných společných prostorách zasahováno do věcného břemene žalobce, proto rozhodnutí stavebního úřadu musí obsahovat v podmínkách, které jsou udělovány stavebníkovi, že musí být dodržováno toto právo, dále musí být stavebníkovi uloženo umožnit neomezený přístup žalobci k tomuto zařízení ve shodném rozsahu, jak bylo doposud, a zároveň musí být bezpečně zjištěno, při zohlednění stanoviska žalobce jako vlastníka tohoto zařízení, zda nebylo nutné stanovit další podmínky, které by vedly k ochraně vlastnictví žalobce.

[10] K otázce účastenství ve správním řízení vymezeného podle § 109 stavebního zákona a podle § 27 odst. 2 správního řádu žalobce uvádí, že v případě správního řádu je daleko více kladen důraz na přímou dotčenost práv. Rozdíl je tak ve výčtu práv, která tato ustanovení pokrývají, když účastenství podle správního řádu pokrývá více osob než účastenství podle stavebního řádu.

III.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě setrvává na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu zamítnout. Poukazuje na to, že podle § 27 odst. 2 správního řádu je účastníkem řízení jen osoba, která by mohla být rozhodnutím reálně přímo dotčena na svých právech, přičemž zdůrazňuje obsah pojmu „přímého dotčení“. Daná problematika se přitom posuzuje ve vztahu ke skutkovým okolnostem daného případu ke dni vydání rozhodnutí. Ohledně aplikace podmínek pro účastenství žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby pak žalovaný opakuje svoji argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. V reakci na žalobní námitky přitom upřesňuje, že v § 27 odst. 2 správního řádu nevymezuje za účastníka řízení každého nositele majetkových práv (vlastnictví, věcné břemeno), ale pouze subjekt přímo dotčení na právech. Nestačí tedy pouze existence vlastnictví nebo věcného břemene. Ve vztahu k již provedeným a dodatečně povoleným stavebním úpravám není naplněna podmínka přímé dotčenosti žalobce, a to jak řešením stavby, když stavba žádným způsobem nezasahuje do stávajícího zařízení žalobce, tak ani prováděním stavby, neboť stavba je již provedena a zcela dokončena.

IV.

[12] Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitky žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.

[13] Nejprve se soud musel zabývat žalobní výtkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, k níž by ostatně musel přihlídnout z úřední povinnosti dle § 76 odst. 2 s. ř. s.

[14] Za nicotný je podle doktríny a dosavadní judikatury správních soudů třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). Z uvedeného přehledu vyplývajícího z dosavadního stavu judikatury je zřejmé, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu.

[15] Žádné shora popsané vady napadených rozhodnutí soud nenalezl. Poukazuje-li žalobce na formální nedostatek, jímž má být vadné označení účastníků řízení – konkrétně jeho jako účastníka řízení o dodatečném povolení stavby –, pak by to v žádném případě nemohlo být považováno za znak nicotnosti správního rozhodnutí. Ostatně ani situace, která je žalobou namítána jako zásadní, a to, že s žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, není důvodem nicotnosti správního rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho případné nezákonnosti.

[16] Ohledně žalobcovy námitky, že v podání ze dne 14. 1. 2011 se označil za účastníka řízení a požadoval, aby s ním jako s účastníkem řízení bylo jednáno, soud konstatuje, že mu není známo, o které podání se mělo jednat. Žádné takové podání soud v předloženém správním spise nenalezl, není o něm zmínka ani v rozhodnutí stavebního úřadu, rozhodnutí žalovaného ani jeho vyjádření k žalobě, ba ani v odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu. Soud tak tuto námitku nemůže shledat jako důvodnou.

[17] Naopak za důvodnou považuje soud žalobcovu námitku, že v řízení o dodatečném povolení stavby byl pominut coby účastník řízení.

[18] V dané právní věci bylo stavební řízení (dodatečné povolení stavby) vedeno podle § 129 odst. 3 stavebního řádu. Dané ustanovení ani žádné jiné ustanovení stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, neobsahuje ustanovení, kterým by se vymezoval okruh účastníků řízení o dodatečné povolení stavby. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008-68 (publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS, dostupno i na www.nssoud.cz): „*Stavební úřad v tomto řízení postupuje s ohledem na § 129 odst. 3 nového stavebního zákona dle ustanovení § 111 až § 115, která však taktéž nevymezují okruh účastníků řízení. S ohledem na subsidiární použití správního řádu (§ 192 nového stavebního zákona) je tedy nezbytné užít definici účastníků řízení dle § 27 správního řádu.*“

[19] Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Hodnocení účastnictví

ve správním řízení je na základě tohoto ustanovení dána vyhodnocením obsahu neurčitěho právního pojmu, a to možnosti „přímého dotčení na právu“. Účastenství ve správním řízení založené § 27 odst. 2 správního řádu je tak vymezeno pouhým potenciálem dotčení práv. Daným postupem jsou především chráněna procesní práva takového účastníka řízení, a to z toho pohledu, aby měl možnost v řízení řádně uplatnit svoje námitky a aby tyto námitky byly v řízení o věci samé náležitě vypořádány. Účastenství ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému.

[20] V souzené věci není sporu o skutkových závěrech žalovaného v tom, že: a) smlouva o dodávkách tepla byla vypovězena a žalobce provedl na svém zařízení relevantní opatření vč. jeho „zaslepení“, přičemž tato zjištění provedl již stavební úřad a b) zařízení, které ale již nedodává teplo do domu, je stále zabudované do objektu a je umístěno ve společných prostorách domu. Soud se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že např. existence vlastnického práva k určitému zařízení nemůže představovat potenciál dotčení práv účastníka řízení. Je-li zařízení žalobce stále zabudované do objektu, v němž se nachází dodatečně povolená stavba kotelny, pak nelze tvrdit, že by potenciál přímého dotčení žalobcových práv zcela vymizel. Zařízení ve vlastnictví žalobce, jehož právní statut vyplývá z energetického zákona, může být ohroženo jak výstavbou, tak i provozem zařízení, jehož výstavba a fungování bylo předmětem dodatečného stavebního povolení.

[21] Soud proto uzavírá, že žalovaný zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce, když jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 2. 2011, sp. zn. 108/2011/SÚ/Za, čj. 27039/2011, zamítl jako nepřipustné a v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ho zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. V dalším řízení je nezbytné, aby žalovaný znovu posoudil odvolání podané žalobcem, a to z ostatních hledisek, než je žalovaným popírané postavení žalobce coby účastníka řízení o dodatečném povolení stavby.

[22] Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

VI.

[23] Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení náleží podle § 60 odst. 1) s. ř. s. Žalobce žádné další relevantní náklady nedoložil, ze spisu jen vyplývá, že zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, a proto jen v tomto rozsahu byla žalovanému uložena povinnost náhrady soudního řízení žalobci zaplatit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. července 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu